

အောင်မြင်စာပေ

အောင်မြင်စာပေ

အရပ်ဟာသာ
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချစ်ဟာသ
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

လှည့်စားပြန်

(၁)

ခေတ်မီသားနားသော စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ ခြံဝင်းထဲသို့ မတ်တူး(Mark II) ကားတစ်စီးက ညင်သာစွာ ချိုးဝင်လာသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသူသည် အကောင်းစား ဂျင်းပင်နှင့် တီရှပ်အနက်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားရုံမျှမက ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ယောက်ျားပီသစွာ ကျစ်လစ်တောင့်တင်းနေ၏။

သူ့နာမည်က ဇေပိုင်။

ကားကို သော့ပိတ်လိုက်ရင်း ကားပါကင်ထဲရှိ ကားတစ်စီးကို ကြည့်ကာ ဇေပိုင် ပြုံးမိသွားသည်။

အံ့မယ်...ဒီကောင် တယ်ဝီရိယ ကောင်းနေပါလား၊ အင်း လေ...ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေမှာ ပေါ့။

တွေးရင်း ဇေပိုင် ကျေနပ်သွားသည်။ ပြီးမှ စားသောက်ဆိုင်ထဲ သို့ ခပ်အေးအေးပဲ ဝင်သွားလိုက်၏။

ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်းပဲ လက်လှမ်းပြနေသော သူရကျော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လျှောက်သွားရင်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ သူရ ကျော်က မျှော်လင့်တကြီးလေသံဖြင့်...

"ဇေ...ဇေပိုင်...ဒီညနေတော့ ရတီ ဖုန်းဆက်မှာ ပါနော်"

သူရကျော်လေသံကြောင့် ဇေပိုင် ထပ်ပြုံးမိသွားသည်။

သို့သော်လည်း အပြုံးကို လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး...

"ဆက်မှာ ပါကွ...ငါနဲ့ ရတီနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်က ညနေငါးနာရီလေ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ညမှ ဒီဆိုင်ကို ချိန်းလိုက်တာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါပြောထားတာတွေက..."

စကားဆုံးဆုံးချင်းပဲ သူရကျော်က ခုံအောက်မှ စက္ကူအိတ်တွေကို ဆွဲ ယူလိုက်ရင်း ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့်...

"ဟာ...ပါတာပေါ့၊ ဒီအိတ်ထဲမှာ က USA အစစ် စူပါ ဘလက်(လ်) S
uper black(501)(၅၀၁) ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ Ven တီရှပ်၊ အဲ...ဒီဟာက မင်း
ပြောထားတဲ့ (925) ဆွဲကြိုး ဟန်းချိန်းနဲ့ လက်စွပ်တစ်စုံ၊ ဒီအိတ်ကလေး
ထဲမှာ က adidas မျက်မှန်၊ စုံပါတယ်နော်... ရော့..."

ပြောရင်း လှမ်းပေးနေသော အိတ်တွေကို မယူသေးဘဲ ဇေပိုင်
ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူရကျော်က အံ့သြဟန်ဖြင့်...

"ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဆင်မပြေလို့ လား!"

ထိုအခါ ဇေပိုင်က ပြုံးရင်း...

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ...မင်းဆီကို ရတီမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်သေး
တာ၊ ငါ ယူလိုက်ရင် ဘယ်တရားပျံ့မလဲ"

ဇေပိုင်စကားကြောင့် သူရကျော် သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။

"ဒါဆိုလည်း တစ်ခုခုတော့ သောက်ကွာ၊ အအေးနှစ်ဘူး မှာ လိုက်မ
ယ်"

ဒီစကားကိုတော့ ဇေပိုင် မငြင်းလိုက်ပါ၊ နှစ်ယောက်သား အချို့ရည်

သောက်နေစဉ်မှာ ပဲ သူရကျော်၏ ဟန်းဖုန်းက ထမြည်လာ သည် ။ ပေါ်
လာသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်ကာ သူရကျော်မျက်နှာ ဝင်းပသွားလေ၏
။

ဇေပိုင်ဘက် လှည့်ရင်း ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှအသံဖြင့် ရတီဆီကဟု
လှမ်းပြောလိုက်သေးသည် ။

ပြီးမှ ဖုန်းဖွင့်ကာ ဝမ်းသာအဲလဲအသံဖြင့်...

"ရတီ ပြော...ကိုယ် နားထောင်နေတယ်"

ဟိုဘက်က ဘာပြန်ပြောသည် မသိ၊ သူရကျော်မျက်နှာကတော့ ပေါ
က်ထွက်မတတ် ဝင်းပ လာပြီ။

"တကယ်နော် ရတီ၊ မနက်ဖြန် ကိုးနာရီတိတိ ကိုယ်အရောက်လာခဲ့
မယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ရတီရယ်"

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ရှေ့မှာ ရှိနေသော စက္ကူအိတ်တွေကို ဆွဲယူကာ ဇေပို
င် ထရပ်လိုက်ပါသည် ။ သူရကျော် ဘာတွေ ဆက်ပွားနေသည် ကို မသိ
ချင် မကြားချင်တော့၊ ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူရကျော်နှင့် ရတီတို့
အဆင်ပြေသွားတာ သေချာလောက်ပြီ။

သူရကျော်ကတော့ ဖုန်းပြောရင်း ဇေပိုင်ကို လက်လှမ်းပြပါ သည် ။
ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်း လှည့်ထွက်လိုက်၏။

ကားရှေ့ရောက်တော့ တံခါးဖွင့်ကာ အထုပ်တွေကို ကားထဲ အရင်ပ
စ်သွင်းလိုက်သည် ။

ပြီးတော့...လေတစ်ချက်ချွန်ကာ စက်နှိုးလိုက်၏။ ကားကို အသာလို
မ့်ထွက်ရင်း ဒီလိုအချိန်တွေမှာ ဖွင့်နေကျဖြစ်သော ဟယ်ရီ လင်း၏ အ
ဆိပ်ငွေကြေးသီချင်းကို ဖွင့်လိုက်ပါတော့သည် ။

ဒါ အောင်မြင်မှုလားxxxဒါဟာ ရှုံးနိမ့်တာလား၊

ကိုယ် မဝယ်နိုင်ဘူးလေxxxဒီငွေဟာ အဆိပ်တွေ...။

ကားဆောင်းဘောက်စ်မှ လွင့်ပျံလာသော သီချင်းသံမှာ နစ်
မျောရင်း ဇေပိုင်စိတ်တွေကလည်း လွန်ခဲ့သော တစ်လဆီကို လွင့်ပျံ
ရောက်ရှိသွားလေသည် ။

★

(၂)

"ဇေပိုင် မင်း တကယ်ပြောနေတာလား!"

မယုံသလို ပြန်မေးနေသော သူရကျော်ကို နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း ကွေးရုံမျှ ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း...

"မယုံရင် ငါပြောသလို လောင်းကြည့် လိုက်လေ၊ အဲ...ဒါပေ မယ့် မင်းကောင်မလေးရဲ့ လက်ရှိအနေအထားအားလုံး၊ ပြီးတော့ မင်း နဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ပတ်သက်နေပြီလဲဆိုတာ မချွင်းမချန် ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်"

"မင်း တကယ်ကူညီမယ်ဆိုရင် ပြောပါ့မယ်ကွာ၊ ငါဘက်ကတော့ ရတီကို ဖွင့်ပြောထားပြီးသားပါ၊ သူက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ အချိန်ဆွဲနေတာကွ"

တကယ်တော့ သူရကျော်ကို ဇေပိုင်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ခေါ်လာခြင်းသာဖြစ်သည် ။ ဟိုကောင်က ဘာတွေ စွတ်ပြောလာခဲ့သည် မသိ။ ဒီရောက်တော့ သူ့ကောင်မလေးနှင့် အဆင်မပြေကြောင်းတွေ ပြောပြီး အတင်းကြီး အကူအညီ တောင်းတော့သည် ။

ဒီအလုပ်မျိုးတွေ ဇေပိုင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ သို့သော် အလကားလည်း မဟုတ်၊ ပိုက်ဆံလည်း မယူ၊ အောင်မြင်သွားလျှင်တော့ အစ ကတည်းက သူပြောထားသောပစ္စည်းများကို ဝယ်ပေးရမည်။ ဒါဆိုလျှင် ပြီးပြီ။

ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်းတော့ ခံရသေးသည်။ ။

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သူရကျော်၊ ငါက မင်းကို ကူညီရမှာ ဆိုတော့ ရတီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တော့ ပတ်သက်မှ ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုလည်း မင်း နားလည်လက်ခံပေးရလိမ့်မယ်"

သူရကျော် တစ်ချက်စဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်...

"ရတယ်ကွာ...နောက်ဆုံး ငါနဲ့ အဆင်ပြေသွားရင် ပြီးရော၊ ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ ဇေပိုင်ရာ"

"ဒါကတော့ မင်းအပိုင်းလေ၊ ငါ့အပိုင်းကတော့ အလုပ်လုပ် သလိုမျိုးပဲ...မပိုဘူး"

"ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့ မရဘူးလား၊ ဟို...ငါ သိချင်လို့ ပါ"

သူရကျော်စကားကြောင့် ဇေပိုင် ပြုံးလိုက်ရင်း...

"အင်း...အကြမ်းဖျင်းတော့ ပြောပြလို့ ရပါတယ်၊ ဒီလိုကွ"

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ဇေပိုင်က...

"မိန်းမဆိုတာ ပစ္စည်းဝယ်တာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထားပါတော့ တစ်ခုထဲ ရှိတာထက်စာရင် ရွေးချယ်စရာရှိတာကို ပိုစိတ်ဝင်စား တတ်တယ်၊ အဲဒီ ရွေးချယ်စရာထဲကမှ အကောင်းအဆိုးကို သူတို့ ကိုယ်တိုင် ခွဲခြားရွေးချယ်ချင်တာမျိုးကွ၊ အဲဒါ ငါ မိန်းမတွေအပေါ် နားလည်ထားတဲ့ အချက်ပဲ"

ရုတ်တရက် သူရကျော် နားမလည်ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။ ။ ချက်ချင်းပဲ ပြန်မေးလာ၏။

"ဟင်...မင်း ငါ့ကို ကူညီမယ်ဆိုတာ"

"အဲဒါပဲလေ...ကဲပါ...မင်းနောက်တော့ သိလာမှာ ပါ၊ ငါ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုသာ မင်း အဆင်သင့် ဝယ်ထားလိုက်"

"အေးပါ...မင်းဘက်ကလည်း သေချာပါတယ်နော် ဇေပိုင်"

စကားအဆုံးမှာ တော့ ဇေပိုင် မထီတရီလေး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပါးစပ်ကလည်း ...

"စိတ်ချပါက...နာမည်ကိုက ဇေပိုင်ပါ၊ ဇေရမယ် ပိုင်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား!"

ဒီတစ်ခါတော့ သူရကျော်လည်း စောဒက မတက်တော့ပါ၊ ဇေပိုင် မေးသမျှ ရတီနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကိုသာ ပြောပြလိုက်ပါတော့သည် ။

ဇေပိုင်ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း...

*

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အချစ်ကို ရရှိဖို့
ပထမဆုံး လိုအပ်ချက်ဟာ
အခွင့်အရေးပါ။

ဇေယျာ

(၃)

တကယ်တမ်းတွင် ရတီနှင့် ပတ်သက်ရမည့် ကိစ္စသည် ဇေပိုင်အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိလှပါ။ ဒါသည် ပင် သူရကျော် ပြောပြထားခဲ့သော အချက်အလက်များကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

ဒဂုံစင်တာမှ ပါတိတ်လုံချည်ဆိုင် ဖွင့်ထားသော ရတီသည် တစ်ရက်လျှင် ပါတိတ်တစ်စုံ လာဝယ်သော ဇေပိုင်ကို လေးငါးရက် အတွင်း သတိထားမိလာပါသည်။ ။

ပုံစံကို ကြည့်တော့လည်း ဇေပိုင်က ခေတ်ပေါ်လူငယ်စတိုင်လ် နှင့် ၊ လာလာဝယ်နေသည် က ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တွေ။

ဇေပိုင် ဝင်လာသည် နှင့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ တီးတိုး ခွပ်ကြသည်။ ။

"ဟဲ့!...ပါတိတ်ဝယ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး လာပြီ"

"အေးဟဲ့...ပုံမှန်ပဲ၊ ကြည့်ရတာ ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းတဲ့ အခြောက်ကြီးလား မသိဘူး"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်..ရှောက်သီးဆေးပြားခေတ်မှ မဟုတ်တော့တာ"

"ဒါဆို 'နော်ကတတ်'..လား!"

"ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး...သူပုံစံကြည့်ပါလား!"

"ဟင်!...ဒါဆို နှစ်ဖက်ချွန်ကြီးလား မသိဘူး"

"စမ်းကြည့်လေ...အဟိဟိဟိ"

"မိန်းမနော်"

ဇေပိုင် ရောက်လာသည် နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ရတီနှင့် အနီးဆုံး ကောင်
တာကို ရွေး၍ ကပ်လိုက်သည် ။

"လုပ်ပါဦးဗျ အဆင်လှလှလေးတွေ၊ ကျွန်တော် မရွေးတတ်လို့ ပါ"

ဆိုင်မှာ က ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ယူနီဖောင်းအဖြစ် ပါတိတ် ဝမ်းဆ
က် ဝတ်ဆင်ရသလို..ရတီက ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း နှစ်သက်
၍ ပါတိတ်ပဲ ဝတ်ဆင်ပါသည် ။

ခုလည်း ရတီကို ဝန်ထမ်းထင်၍ လာလာမေးနေလား မသိ။ ရတီက
တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်းရသည် မို့ ရွေးပေးပါသည် ။ သို့သော် လည်း
နေ့စဉ်နှင့် အမျှ လေးငါးရက်လောက် ဖြစ်လာတော့ စပ်စုမိတော့ ၏။

"ဒါနဲ့ ရှင့်ကောင်မလေးက ပါတိတ် တော်တော်ကြိုက်တယ် ထင်တ
ယ်၊ သူကိုယ်တိုင် ရွေးလို့ ရအောင် ဆိုင်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါလား၊ တော်ကြာ
ဝယ်သွားပြီးမှ မကြိုက်ရင် အားနာစရာကြီး"

ရတီစကားကြောင့် ဇေပိုင်အဖို့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျ သလို
ဖြစ်သွားရသည် ။

ဟန်လုပ်ကာ ရှက်ရယ်,ရယ်လိုက်ရင်း...

"ဘယ်ကလာဗျာ... ကျွန်တော့်အဒေါ်အပျိုကြီးကို ရွဲ့ပြီး ဝယ်ပေးနေ
တာဗျ၊ ဒီက ခင်ဗျားလို ပါတိတ်နဲ့ အရမ်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးရှိရင်

တော့ ခေါ်လာတော့မှာ ပေါ့"

"အာ..."

ဘာရယ်မသိ၊ ရတီ ရှက်သွားရသည်။ ။

စကားပြောတာကလည်း ရဲတင်းလိုက်တာ။

ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ ။

"ဒီမှာ ..ကျွန်မက ဆိုင်က ဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဝန်ထမ်း ဆိုရင် ကျွန်မကို လာတိုင်လို့ ရတယ်"

ဇေပိုင်က ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့်...

"ဟာ...ဆောရီး...ဆောရီး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီသ ဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး...ရိုးရိုးပါ၊ တကယ်လိုက်ဖက်တဲ့ အလှကို မြင် နေရတော့လည်း ..အဟဲ..အလွယ်တကူ ဥပမာပေးမိတာပါဗျာ"

ဇေပိုင်ဟန်ပန်ကြောင့် ရတီလည်း ရယ်ချင်သလို ဖြစ်သွား ရင်း...

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ရော့...ဒီအဆင်လေး လှတယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲဗျာ...ဟူး"

ထိုသို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မသိမသာ သတိထားမိရင်းမှ တစ်ရက်တော့ ဇေပိုင် ဆုတောင်းပြည့်သွားသည်။ ။

"ကားပျက်ပါစေ...ဘုရားသိကြားမ,လို့ ကားပျက်ပါစေ"

ဇေပိုင် အငှားကားတစ်စီးနှင့် သူမကားနောက်လိုက်ရင်း ဆုတောင်း နေသဖြင့် ကားဒရိုင်ဘာကြီး ဒေါပွပြီး...

ကျွီ!...ရီ!...ရီ!

"ဟာ!...ဘာလို့ ရပ်လိုက်တာလဲ၊ လွတ်သွားရင် ဒုက္ခပါပဲ"

"မင်း ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ရေရွတ်နေတာလဲ!"

"ဗျာ...ကျွန်တော် ဘာပြောမိလို့ လဲ!"

"မင်း ဘာလို့ ကားပျက်ပါစေ ဆုတောင်းနေတာလဲ! ဒီမှာ အုံနာခ တောင် မရသေးလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ"

"ဟာ...မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှေ့က ကားဗျ၊ လုပ်ပါဗျ...လွတ်သွားတော့မှာ ပဲ"

"ရူးချင်တယ်ကွာ...ဘာကောင်နဲ့ လာတွေ့နေလဲ မသိဘူး"

ဂူ...ဂူး

ကားဒရိုင်ဘာကြီး ဆောင့်အောင့်မောင်းထွက် လာပြီး သိပ်မကြာ။ ရတီ၏ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်တာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဇေပိုင် ထခုန်မတတ် ပျော်သွားလေတော့၏။

"ဟိုးဆရာ...ဟိုမှာ ကားပျက်နေပြီဗျ...အဟဟ"

ကားဒရိုင်ဘာကြီး ရပ်ပေးပြီး ဇေပိုင် ဆင်းမှ ..ကျကျနန မေတ္တာပို့ကာ မောင်းထွက်သွားတော့သည် ။

"ဟော..ဟို..သူ..တစ်..တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပါဦး"

"စိတ်ချ...ကူညီချင်လို့ ကို ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာတာ"

"ရှင်"

"ဪ...ဟို...ကူညီဖို့ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာတာလို့ "

ဤသို့ဖြင့် ခင်မင်မှုတွေ ဖြစ်တည်လာရတော့သည် ။ တကယ်တော့

ရတီလမ်းမှာ ကားပျက်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း ရတီကား နောက်မှ နှစ်ပတ်တိတိ ဇေပိုင် လိုက်နေခဲ့ရသည် လေ။

နောက်တော့လည်း ဇေပိုင် အနေအထားကို ကြည့်ပြီး သူငယ် ချင်းမိတ်ဆွေအဖြစ် ရတီ လက်ခံလိုက်သည် ။ ရတီလို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော မိန်းမလှလေးအဖို့ ခေတ်ဆန်သော ဇေပိုင်နှင့် သွားလာရသည် မှာ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်မိသည် ။

သို့သော်...

စကားပြောကောင်းသလောက် ရုပ်ဖြောင့်သည့် ဇေပိုင်ကိုလည်း ခင်မင်မိသည် က အမှန်။

ဒါပေမဲ့လည်း သိတာပင် တစ်လလောက် ရှိသေးသည် ဇေပိုင်က ဆိုလာသည် ။

"ရတီ...ရတီကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်"

"အို!..."

ရုတ်တရက် ရှက်သွေးတို့ ဖြန်းခနဲ။ မျက်နှာပင် ဘယ်ထားရ မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည် ။

ဆံနွယ်စများ ဖြင့် မျက်နှာကို ငဲ့ကာ ကပိုကရို ဖုံးကွယ်ရင်း...

"ဟို...ဟိုလေ ဇေပိုင်နဲ့ ကျွန်မ သိတာမှ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေး.."

"ဟာ...ရတီကလည်း ၊ အချစ်ဆိုတာ မျက်လုံးက စတင်တာတဲ့ ၊ စတွေ့ကတည်းကပဲ ရတီကို ကျွန်တော် ချစ်မိသွားတာ"

"အာ...လုပ်ပြန်ပြီ"

"တကယ်ပြောတာပါဗျာ...ကျွန်တော့်အဒေါ်အတွက် ရတီ ဆိုင်မှာ ၀

ယံတာ ပထမတစ်ကြိမ်ထဲပါ။ နောက်အကြိမ်တွေက ရတီကို တွေ့ချင်လို့
တမင်လာခဲ့တာ...သိပြီလား!"

"အို!..."

ဒီတစ်ခါတော့ ဇေပိုင်စကားက ရတီရင်ထဲအထိ ရောက်ရှိသွားလေ
သည်။ ။

မဝံ့မရဲလေး မော့ကြည့်ရင်း ရတီက...

"ဒါ..ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ စဉ်းစားပေးမယ်လေ၊ ဟုတ်ပြီလား ဇေပိုင်"

"သုံးနှစ်သုံးမိုးခေတ် မဟုတ်တော့ဘူးနော် ရတီ"

"အင်းပါ"

*